

Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Richtlijn 79/267/EEG van de Raad op het gebied van de solvabiliteitsmargevereisten voor levensverzekeringsondernemingen

(2001/C 96 E/03)

(Voor de EER relevante tekst)

COM(2000) 617 def. — 2000/0249(COD)

(Door de Commissie ingediend op 25 oktober 2000)

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op artikel 47, lid 2, en artikel 55,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Volgens de procedure van artikel 251 van het Verdrag,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) In het Actieplan voor financiële diensten, dat tijdens de bijeenkomsten van de Europese Raad te Keulen op 3 en 4 juni 1999 en te Lissabon op 23 en 24 maart 2000 door de staatshoofden en regeringsleiders werd onderschreven, wordt erkend dat de door verzekeringsondernemingen te vormen solvabiliteitsmarge een belangrijke rol vervult bij de bescherming van de verzekeringnemers in de interne markt doordat aldus wordt gewaarborgd dat de verzekeringsondernemingen voldoen aan adequate kapitaalvereisten die evenredig zijn aan de aard van de gelopen risico's.
- (2) De Eerste Richtlijn van de Raad (79/267/EEG) van 5 maart 1979 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot het directe levensverzekeringsbedrijf, en de uitoefening daarvan⁽¹⁾ verplicht verzekeringsondernemingen tot het vormen van solvabiliteitsmarges.
- (3) De verplichting voor verzekeringsondernemingen om, afgezien van de technische voorzieningen die dienen ter dekking van hun verzekeringsverplichtingen, een solvabiliteitsmarge te vormen die fungeert als buffer om ongunstige ontwikkelingen in het bedrijfsklimaat op te vangen, is een wezenlijk aspect van het stelsel van bedrijfseconomisch toezicht ter bescherming van de verzekerden en andere verzekeringnemers.
- (4) De bestaande voorschriften inzake de solvabiliteitsmarge zoals vastgesteld bij Richtlijn 79/267/EEG zijn door de

latere communautaire wetgeving grotendeels ongemeoid gelaten; Richtlijn 92/96/EEG van de Raad van 10 november 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe levensverzekeringsbedrijf en tot wijziging van de Richtlijnen 79/267/EEG en 90/619/EEG (derde levensrichtlijn)⁽²⁾ bepaalt dat de Commissie het bij Richtlijn 91/675/EEG van de Raad⁽³⁾ ingestelde Comité voor het verzekeringswezen een verslag dient over te leggen betreffende de noodzaak van verdere harmonisatie van de solvabiliteitsmarge.

- (5) De Commissie heeft bij de opstelling van dat verslag⁽⁴⁾ rekening gehouden met de aanbevelingen in het verslag over de solvabiliteit van verzekeringsondernemingen dat is uitgebracht door de Conferentie van Verzekeringstoezichthouders van de lidstaten van de Europese Unie.
- (6) Hoewel in het verslag werd geconcludeerd dat de bestaande regeling dankzij haar eenvoud en gedegenheid bevredigend heeft gewerkt en berust op gezonde, zeer transparante principes, zijn er in een aantal specifieke gevallen toch tekortkomingen geconstateerd.
- (7) Het is noodzakelijk het bestaande minimumgarantiefonds te verhogen, met name wegens de invloed van de inflatie op de hoogte van het niveau van de te betalen schade en de bedrijfslasten sinds de oorspronkelijke vaststelling van het vereiste.
- (8) Teneinde in de toekomst aanzienlijke verhogingen van het bedrag van het minimumgarantiefonds te vermijden, dient een mechanisme te worden ingesteld dat ervoor zorgt dat dit bedrag automatisch in hetzelfde tempo stijgt als het Europese indexcijfer van de consumentenprijzen in de Gemeenschap.
- (9) In specifieke gevallen waarin de rechten van de verzekeringnemers in het gedrang komen, moeten de bevoegde autoriteiten de mogelijkheid hebben in een voldoende vroeg stadium in te grijpen; wanneer de bevoegde autoriteiten evenwel van deze mogelijkheid gebruik maken, dienen zij, conform de beginselen van behoorlijk bestuur en eerbiediging van de procedurevoorschriften, de verzekeringsondernemingen in kennis te stellen van de redenen die aan hun optreden ten grondslag liggen.

⁽¹⁾ PB L 63 van 13.3.1979, blz. 1. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 95/26/EG (PB L 168 van 18.7.1995, blz. 7).

⁽²⁾ PB L 360 van 9.12.1992, blz. 1. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 95/26/EG.

⁽³⁾ PB L 374 van 31.12.1991, blz. 32.

⁽⁴⁾ COM(97) 398 def.

- (10) Gelet op de marktontwikkelingen op het gebied van de herverzekeringsdekking van de primaire verzekeraars, dienen de bevoegde autoriteiten de mogelijkheid te hebben de verlaging van het solvabiliteitsmargevereiste onder bepaalde omstandigheden te beperken.
- (11) Deze richtlijn stelt minimumnormen voor de solvabiliteitsmargevereisten vast; de lidstaat van herkomst mag strengere regels opleggen aan verzekeringsondernemingen waaraan door zijn eigen bevoegde autoriteiten vergunning is verleend.
- (12) Richtlijn 79/267/EEG dient dienovereenkomstig te worden gewijzigd,

HEBBEN DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Wijzigingen in Richtlijn 79/267/EEG

Richtlijn 79/267/EEG wordt als volgt gewijzigd:

1. Artikel 3, punt 2, wordt vervangen door:

„2. onderlinge waarborgmaatschappijen en onderlinge verzekeringsmaatschappijen waarvan:

— de statuten de mogelijkheid bieden hetzij over te gaan tot het heffen van suppletiebijdragen, hetzij tot vermindering van de uitkeringen, hetzij een beroep te doen op de medewerking van derden die tot dat doel een verbintenis hebben aangegaan; en

— het jaarlijkse bedrag van de bijdragen, ontvangen uit hoofde van de door deze richtlijn bestreken werkzaamheden, niet meer dan 5 000 000 euro belooft.

Na kennisgeving door de verzekeringonderneming aan de bevoegde autoriteit van de lidstaat van herkomst en met de instemming van deze bevoegde autoriteit valt deze onderneming evenwel onder deze richtlijn zodra zij voldoet aan het bepaalde in de artikelen 18, 19 en 20.”

2. De artikelen 18, 19 en 20 worden vervangen door:

„Artikel 18

1. Iedere lidstaat verplicht elke verzekeringonderneming waarvan het hoofdkantoor op zijn grondgebied is gevestigd, te allen tijde te beschikken over een voldoende beschikbare solvabiliteitsmarge met betrekking tot het geheel van haar werkzaamheden.

2. De beschikbare solvabiliteitsmarge bestaat uit het vermogen van de verzekeringonderneming dat niet dient ter dekking van enige voorzienbare verplichting, na aftrek van de onlichamelijke bestanddelen. Dit vermogen omvat met name:

- a) het gestorte maatschappelijk kapitaal of, wat onderlinge waarborgmaatschappijen, c.q. onderlinge verzekeringsmaatschappijen betreft, het gestorte gedeelte van het waarborgkapitaal plus de ledenrekeningen die aan de volgende criteria voldoen:

i) de statuten bepalen dat er vanaf deze rekeningen alleen betalingen aan leden mogen worden verricht indien zulks geen daling van de beschikbare solvabiliteitsmarge tot onder het vereiste niveau veroorzaakt of, na ontbinding van de onderneming, indien alle andere schulden zijn voldaan;

ii) de statuten bepalen dat de bevoegde autoriteiten ten minste een maand van tevoren in kennis moeten worden gesteld van in punt i) bedoelde betalingen voor andere doeleinden dan de individuele opzegging van het lidmaatschap en dat zij gedurende deze termijn de voorgenomen betaling kunnen verbieden;

iii) de relevante bepalingen in de statuten kunnen pas worden gewijzigd wanneer de bevoegde autoriteiten, onverminderd de onder i) en ii), genoemde criteria, hebben verklaard geen bezwaar tegen deze wijziging te hebben;

- b) de (wettelijke of vrije) reserves die niet tegenover verplichtingen staan;

c) het behaalde financiële resultaat, na aftrek van de met betrekking tot het laatste boekjaar uit te keren dividenden;

d) voorzover de nationale wetgeving zulks toestaat, uit de op de balans opgenomen winstreserves, wanneer deze kunnen worden gebruikt tot dekking van eventuele verliezen en wanneer zij niet beschikbaar zijn gesteld voor uitkering aan de verzekeringnemers.

De beschikbare solvabiliteitsmarge wordt verminderd met het bedrag van de eigen aandelen die rechtstreeks door de verzekeringonderneming worden gehouden.

3. De beschikbare solvabiliteitsmarge kan bestaan uit:

a) het gecumuleerd preferent aandelenkapitaal en de achtergestelde leningen tot een maximum van 50 % van de beschikbare of de vereiste solvabiliteitsmarge — naargelang welk bedrag het laagst is —, waarvan niet meer dan 25 % in de vorm van achtergestelde leningen met vaste looptijd, of het gecumuleerd preferent aandelenkapitaal met vaste termijn, mits in geval van faillissement of liquidatie van de verzekeringonderneming bindende overeenkomsten gelden op grond waarvan de achtergestelde leningen of preferente aandelen achtergesteld worden bij de vorderingen van alle andere crediteuren en pas worden terugbetaald nadat alle andere op dat tijdstip opeisbare schulden zijn voldaan.

Achtergestelde leningen moeten tevens aan de volgende voorwaarden voldoen:

- i) alleen de daadwerkelijk gestorte bedragen worden in aanmerking genomen;
 - ii) voor leningen met een vaste looptijd dient de oorspronkelijke looptijd ten minste vijf jaar te bedragen. Uiterlijk een jaar voor de vervaldag legt de verzekeringsonderneming de bevoegde autoriteiten een plan ter goedkeuring voor waarin wordt uiteengezet op welke wijze de beschikbare solvabiliteitsmarge zal worden gehandhaafd of op het vereiste niveau gebracht op de vervaldag, tenzij de mate waarin de lening als bestanddeel van de beschikbare solvabiliteitsmarge in aanmerking mag worden genomen, gedurende minimaal de laatste vijf jaren voor de vervaldag geleidelijk wordt verlaagd. De bevoegde autoriteiten kunnen toestemming verlenen voor vervroegde terugbetaling van dergelijke leningen, mits het initiatief hiertoe uitgaat van de emitterende verzekeringsonderneming en haar beschikbare solvabiliteitsmarge niet onder het vereiste niveau daalt;
 - iii) leningen waarvan de looptijd niet bepaald is, kunnen slechts worden terugbetaald met een opzeggingstermijn van vijf jaar, tenzij de leningen niet langer als bestanddelen van de beschikbare solvabiliteitsmarge worden aangemerkt of uitdrukkelijk de voorafgaande toestemming van de bevoegde autoriteiten vereist is voor vervroegde terugbetaling. In dit laatste geval dient de verzekeringsonderneming de bevoegde autoriteiten ten minste zes maanden van tevoren in kennis te stellen van de voorgenomen terugbetaling, onder vermelding van de beschikbare en de vereiste solvabiliteitsmarge zowel vóór als na deze terugbetaling. De bevoegde autoriteiten verlenen alleen toestemming voor de terugbetaling indien de beschikbare solvabiliteitsmarge van de verzekeringsonderneming niet onder het vereiste niveau dreigt te dalen;
 - iv) de leningsovereenkomst bevat geen bepalingen op grond waarvan de lening in andere omstandigheden dan bij liquidatie van de verzekeringsonderneming vóór de overeengekomen datum moet worden terugbetaald;
 - v) de leningsovereenkomst kan alleen worden gewijzigd nadat de bevoegde autoriteiten verklaard hebben geen bezwaar te hebben tegen de wijziging;
- b) effecten met onbepaalde looptijd en andere instrumenten, met inbegrip van andere gecumuleerde preferente aandelen dan de onder a) bedoelde, ten belope van maximaal 50 % van de beschikbare of de vereiste solvabiliteitsmarge — naargelang welk bedrag het laagst is — voor het totaal van deze effecten en van de onder a) vermelde achtergestelde leningen, mits deze aan de volgende voorwaarden voldoen:
- i) zij kunnen niet worden terugbetaald op initiatief van de houder of zonder voorafgaande toestemming van de bevoegde autoriteit;

- ii) de emissie-overeenkomst moet de verzekeringsonderneming de mogelijkheid bieden de betaling van de rente over de lening uit te stellen;

- iii) de vorderingen van de kredietverlener op de verzekeringsonderneming moeten volledig worden achtergesteld bij de vorderingen van alle niet-achtergestelde crediteuren;

- iv) in de documenten met betrekking tot de effectenemissie moet worden bepaald dat de verliezen gecompenseerd kunnen worden door de schuld en de niet-betaalde rente, terwijl de verzekeringsonderneming haar activiteiten kan voortzetten;

- v) alleen de daadwerkelijk gestorte bedragen worden in aanmerking genomen.

4. Op een met bewijzen gestaafd verzoek van de onderneming aan de bevoegde autoriteit van de lidstaat van herkomst en met de instemming van deze bevoegde autoriteit mag de solvabiliteitsmarge bestaan uit:

- a) een bedrag dat gelijk is aan 50 % van de toekomstige winsten van de onderneming. Het bedrag van de toekomstige winsten wordt verkregen door de geschatte jaarwinst te vermenigvuldigen met een factor die de gemiddelde resterende looptijd van de overeenkomsten vertegenwoordigt. Deze factor mag ten hoogste 6 bedragen. De geschatte jaarwinst mag niet hoger zijn dan het rekenkundig gemiddelde van de winsten die de laatste vijf boekjaren zijn gemaakt op de in artikel 1, punt 1, bedoelde werkzaamheden.

De bevoegde autoriteiten mogen alleen toestaan dat dit bedrag in de beschikbare solvabiliteitsmarge wordt meegesteld indien:

- i) hun een actuair verslag is overgelegd waaruit blijkt dat deze winsten in de toekomst naar alle waarschijnlijkheid ook daadwerkelijk zullen worden gerealiseerd;

- ii) en niet reeds voor een deel rekening is gehouden met de toekomstige winsten die voortvloeien uit de onder c) bedoelde stille reserves;

- b) in geval van niet-zillmeren of in geval van zillmeren waarbij de in de premie begrepen afsluitkosten niet worden bereikt, het verschil tussen de niet-gezillmerde of gedeeltelijk gezillmerde wiskundige voorziening en een gezillmerde wiskundige voorziening waarbij het percentage van het zillmeren gelijk is aan de in de premie begrepen afsluitkosten; dit bedrag mag voor alle overeenkomsten waarbij zillmeren mogelijk is echter niet groter zijn dan 3,5 % van de som van de verschillen tussen het kapitaal van de branche „levensverzekering” en de wiskundige voorzieningen; dit verschil wordt eventueel verminderd met het bedrag van de niet afgeschreven afsluitkosten die als een debetpost worden opgenomen;

c) de stille reserves die voortvloeien uit een onderwaardering van de activa, voorzover deze reserves geen uitzonderlijk karakter hebben.

d) de helft van het niet-gestorte gedeelte van het maatschappelijk kapitaal of van het waarborgkapitaal, zodra het gestorte gedeelte 25 % van dit kapitaal bedraagt, tot een maximum van 50 % van de beschikbare of de vereiste solvabiliteitsmarge, naargelang welk bedrag het laagst is.

5. De wijzigingen die in de leden 2, 3 en 4 moeten worden aangebracht om rekening te houden met ontwikkelingen die een technische aanpassing van de voor opnemings in de beschikbare solvabiliteitsmarge in aanmerking komende bestanddelen vergen, worden vastgesteld volgens de in artikel 2 van Richtlijn 91/675/EEG neergelegde procedure.

Artikel 19

1. Onverminderd artikel 20, wordt de vereiste minimumsolvabiliteitsmarge bepaald als aangegeven in de leden 2 tot en met 7, al naargelang de uitgeoefende branches.

2. Voor de verzekeringen bedoeld in artikel 1, punt 1, onder a) en b), behalve de verzekeringen die verbonden zijn met beleggingsfondsen, en voor de verrichtingen bedoeld in artikel 1, punt 3, is de vereiste solvabiliteitsmarge gelijk aan de som van de uitkomsten van de volgende twee berekeningen:

a) Eerste berekening:

een component van 4 % van de voorziening voor levensverzekering in het directe verzekeringsbedrijf zonder aftrek van de overdrachten uit hoofde van herverzekering alsmede voor de geaccepteerde herverzekeringen wordt vermenigvuldigd met het getal dat de voor het laatste boekjaar bestaande verhouding aangeeft tussen de voorziening voor levensverzekering onder aftrek van de overdrachten uit hoofde van herverzekering en het brutobedrag van de voorziening voor levensverzekering; dit verhoudingsgetal mag in geen geval lager zijn dan 85 %.

b) Tweede berekening:

voor overeenkomsten waarbij het risicokapitaal niet negatief is, wordt een component van 0,3 % van dit kapitaal dat ten laste komt van de verzekeringsonderneming, vermenigvuldigd met het getal dat de voor het laatste boekjaar bestaande verhouding aangeeft tussen het risicokapitaal dat ten laste van de onderneming blijft, na overdracht en retrocessie uit hoofde van herverzekering, en het risicokapitaal zonder aftrek van de herverzekering; dit verhoudingsgetal mag in geen geval lager zijn dan 50 %.

Voor de tijdelijke verzekeringen bij overlijden, met een looptijd van ten hoogste drie jaar, bedraagt deze component 0,1 %; voor verzekeringen met een looptijd van meer dan drie, doch niet meer dan vijf jaar, bedraagt deze component 0,15 %.

3. Voor de aanvullende verzekeringen bedoeld in artikel 1, punt 1, onder c), is de vereiste solvabiliteitsmarge gelijk aan de vereiste minimumsolvabiliteitsmarge voor schadeverzekeringsondernemingen zoals vastgesteld bij artikel 16 bis van Richtlijn 73/239/EEG, waarbij het bepaalde in artikel 17 van genoemde richtlijn niet van toepassing is.

4. Voor de niet opzegbare ziekteverzekering van lange duur bedoeld in artikel 1, punt 1, onder d), is de vereiste solvabiliteitsmarge gelijk aan:

a) een component van 4 % van de technische voorzieningen, berekend overeenkomstig lid 2, onder a), van dit artikel, plus

b) de vereiste minimumsolvabiliteitsmarge voor schadeverzekeringsondernemingen zoals vastgesteld bij artikel 16 bis van Richtlijn 73/239/EEG, waarbij het bepaalde in artikel 17 van genoemde richtlijn niet van toepassing is. De vereiste minimumsolvabiliteitsmarge wordt tot een derde verminderd, indien:

i) de geheven premies volgens de verzekeringswiskundige methoden worden berekend aan de hand van ziekteafels;

ii) een ouderdomsvoorziening wordt gevormd of de activiteit in het kader van een groep wordt uitgeoefend;

iii) een aanvullende premie wordt geheven om een passende veiligheidsmarge te vormen;

iv) de verzekeringsonderneming de overeenkomst uiterlijk voor het einde van het derde verzekeringsjaar kan opzeggen;

v) in de overeenkomst de mogelijkheid is vastgesteld om ook voor lopende overeenkomsten de premies te verhogen of de uitkeringen te verminderen.

5. Voor de kapitalisatieverrichtingen bedoeld in artikel 1, punt 2, onder b), is de vereiste solvabiliteitsmarge gelijk aan 4 % van de technische voorzieningen, berekend overeenkomstig lid 2, onder a), van dit artikel.

6. Voor de tontineverrichtingen bedoeld in artikel 1, punt 2, onder a), is de vereiste solvabiliteitsmarge gelijk aan 1 % van het vermogen van de deelgenootschappen.

7. Voor de in artikel 1, punt 1, onder a) en b), bedoelde verzekeringen die verbonden zijn met beleggingsfondsen en voor de verrichtingen als bedoeld in artikel 1, punt 2, onder c), d) en e), is de vereiste solvabiliteitsmarge gelijk aan de som van:

a) voorzover de verzekeringsonderneming een beleggingsrisico draagt, een component van 4 % van de technische voorzieningen, berekend overeenkomstig lid 2, onder a), van dit artikel;

- b) voorzover de onderneming geen beleggingsrisico draagt maar het bedrag ter dekking van de beheerslasten vast is voor een periode van meer dan vijf jaar, een component van 1 % van de technische voorzieningen, berekend overeenkomstig lid 2, onder a), van dit artikel;
- c) voorzover de onderneming geen beleggingsrisico draagt en het bedrag ter dekking van de beheerslasten vast is voor een periode van minder dan vijf jaar, een bedrag dat gelijk is aan 25 % van de desbetreffende vaste kosten in het voorgaande boekjaar;
- d) voorzover de verzekeringsonderneming een overlijdensrisico draagt, een component van 0,3 % van het risicokapitaal, berekend overeenkomstig lid 2, onder b), van dit artikel.

Artikel 20

1. Het garantiefonds bestaat uit een derde deel van de in artikel 19 bedoelde vereiste minimumsolvabiliteitsmarge. Het wordt gevormd door de in artikel 18, leden 2, 3 en 4, onder c), vermelde bestanddelen.

2. Het garantiefonds mag niet minder bedragen dan 3 000 000 euro.

Iedere lidstaat kan bepalen dat het minimumgarantiefonds voor onderlinge waarborgmaatschappijen, onderlinge verzekeringsmaatschappijen en tontindeelgenootschappen met een vierde wordt verminderd."

3. Het volgende artikel 20 bis wordt ingevoegd:

„Artikel 20 bis

1. Het in euro luidende bedrag genoemd in artikel 20, lid 2, wordt jaarlijks en voor de eerste maal (18 maanden na de inwerkingtreding van deze richtlijn) aangepast aan de veranderingen in het door Eurostat bekendgemaakte Europese indexcijfer van de consumentenprijzen dat alle lidstaten bestrijkt.

Het bedrag wordt automatisch aangepast door het basisbedrag te verhogen met de procentuele mutatie van het indexcijfer gedurende de periode tussen de inwerkingtreding van deze richtlijn en de actualiseringsdatum, en afgerond op een veelvoud van 100 000 euro.

Indien deze mutatie sinds de laatste aanpassing minder dan 5 % bedraagt, blijft actualisering achterwege.

2. De Commissie stelt het Europees Parlement en het Comité voor het verzekeringswezen jaarlijks in kennis van de actualisering, alsmede van de aangepaste bedragen, zoals vermeld in lid 1."

4. Het volgende artikel 24 bis wordt ingevoegd:

„Artikel 24 bis

1. De lidstaten dragen er zorg voor dat de bevoegde autoriteiten de bevoegdheid hebben om van verzekeringsondernemingen waarbij naar hun oordeel de rechten van de verzekeringnemers in het gedrang komen, een financieel saneringsplan te verlangen. Dit financiële saneringsplan kan met betrekking tot de volgende drie boekjaren gegevens of bewijsstukken bevatten betreffende:

- a) een raming van de kosten van beheer, met name van de algemene lopende kosten en de provisies;
- b) een gedetailleerde prognose van de vermoedelijke ontvangsten en uitgaven, zowel wat het directe verzekeringsbedrijf en de geaccepteerde herverzekeringen als de overdrachten uit hoofde van herverzekering betreft;
- c) de te verwachten kaspositie;
- d) een raming van de financiële middelen ter dekking van de verplichtingen en van de vereiste solvabiliteitsmarge;
- e) het algemene herverzekeringbeleid.

2. Wanneer de rechten van de verzekeringnemers in het gedrang komen, dragen de lidstaten er zorg voor dat de bevoegde autoriteiten de bevoegdheid hebben om de verzekeringsondernemingen te verplichten een hogere vereiste solvabiliteitsmarge aan te houden dan die welke in de nationale wetgeving wordt voorgeschreven, teneinde te waarborgen dat de verzekeringsonderneming in staat is in de nabije toekomst aan de solvabiliteitsvereisten te voldoen. Bij de vaststelling van het niveau van deze hogere vereiste solvabiliteitsmarge wordt uitgegaan van het in lid 1 bedoelde financiële saneringsplan.

3. De lidstaten dragen er zorg voor dat de bevoegde autoriteiten de bevoegdheid hebben om alle voor opnemings in de beschikbare solvabiliteitsmarge in aanmerking komende bestanddelen lager te waarderen, met name wanneer zich sinds het einde van het laatste boekjaar een belangrijke wijziging in de marktwaarde van deze bestanddelen heeft voorgedaan.

4. De lidstaten dragen er zorg voor dat de bevoegde autoriteiten de bevoegdheid hebben om de verlaging van de overeenkomstig artikel 19 bepaalde solvabiliteitsmarge te beperken wanneer:

- a) de aard of de kwaliteit van de herverzekeringprogramma's sinds het laatste boekjaar sterk is veranderd;
- b) er nauwelijks of geen risico-overdracht plaatsvindt uit hoofde van het herverzekeringprogramma."

*Artikel 2***Overgangperiode**

1. De lidstaten kunnen aan de verzekeringsondernemingen die op het tijdstip van inwerkingtreding van deze richtlijn in één of meer van de in de bijlage bij Richtlijn 79/267/EEG genoemde branches op hun grondgebied werkzaam zijn, een termijn van vijf jaar, aanvangende op de datum van inwerkingtreding van deze richtlijn, laten om aan de in artikel 1 van deze richtlijn gestelde voorwaarden te voldoen.

2. De lidstaten kunnen aan de in lid 1 bedoelde ondernemingen die na het verstrijken van de termijn van vijf jaar de vereiste solvabiliteitsmarge nog niet volledig hebben bereikt, een aanvullende termijn van ten hoogste twee jaar toestaan, mits deze ondernemingen de maatregelen die zij voornemens zijn te nemen om de marge te bereiken, overeenkomstig artikel 24 van Richtlijn 79/267/EEG ter goedkeuring aan de bevoegde autoriteiten hebben voorgelegd.

*Artikel 3***Omzetting in nationaal recht**

1. De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk (18 maanden na de inwerkingtreding van de richtlijn) aan de richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar deze richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De

regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

2. De lidstaten schrijven voor dat de in lid 1 bedoelde bepalingen voor het eerst van toepassing zijn bij de controle van de jaarrekeningen voor boekjaren die op 1 januari (van het jaar volgende op de in lid 1 vermelde datum) of in de loop van dat kalenderjaar aanvangen.

3. De lidstaten delen de Commissie de tekst van de belangrijkste bepalingen van intern recht mede die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

4. Uiterlijk (drie jaar na de in lid 2 vermelde datum) legt de Commissie het Comité voor het verzekeringswezen een verslag over betreffende de wijze waarop deze richtlijn ten uitvoer is gelegd en, zo nodig, betreffende de noodzaak van verdere harmonisatie.

*Artikel 4***Inwerkingtreding**

Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag na haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

*Artikel 5***Adressaten**

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.
